

משנכנס אדר מרבין בשמחה

(דרשה שדרשתי בביהכנ"ה האורתודוקסי בפאלם ביטש ר"ח אדר תש"ס)

חז"ל: "משנכנס אדר מרבין בשמחה". ב"ילקוט יהודה" מובא בשם השפת אמת שכמו שיש חודש לסני ר"ה שמוקדש להכין לתשרי כמ"כ יש חודש לפני ניסן שהוא ר"ה מד"א להכין לחג החרות, וההבדל ביניהם הוא שאלול הוא מתוך תשובה מיראה ואדר הוא מתוך תשובה מאהבה.

והרחבתי את הדיבור: אלול הוא זמן שמתחשבים על הנושאים הקיומיים של החיים—מי יחיה ומי ימות וכו' והאדם מפחד ממי שיקרה לו. ואדר הוא זמן שעלינו להביט על החיים מתוך בטחה עצמית, מתוך תקווה והכרת הטוה. ללמדנו שבשעה של טובה ועשירות, אין להעלים עין מכל הסכנות הצפויות, ושעה של צער ויגון, עלינו לישא עינינו למרום והיות בשמחה וכו'. כך שבסופו של דבר, נגיע להשתוות הנפש, למנוחה אמוציונאלית ומרגוע פסיכולוגי. ויותר מזה: היהדות מקדישה לנו זמנים מיוחדים גם לזה גם לזה. (11c) ויאר לנו... הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו

והיות שהיום הוא ר"ח אדר, אז למרות כל הספקות על עתידו של השוק והמצב הכלכלי באמריקה, למרות המצב המסובך בישראל והסכנות הכרוכות כמעט בכל דרך, למרות הדאגות האישיות של כל אר"א על בריאותו... ובניו ונכדיו או הוריו—למרות הכל, עלינו להיות שרויות בשמחה ובאהבה.

בהלל: אנא ה' הושיעא נא... הצליחה נא. כעניים העומדים בפתח אנו מתחננים: הרינו בלי ישועה, בלי הצלה... ואנו על סף הכישלון... לכן הושיעה והצליחה... אולם מיד אח"כ: "ברכנוכם מבית ה'... ויאר לנו... הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו"